

TROIKANIS ATTACK

Η “νέα επίθεση
της τρόικας”
και άλλα παραμύθια
των αφεντικών

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ Νο258

Έντρομη η κοινή γνώμη παρακολουθεί το 258ο sequel του SciFi αριστουργήματος “η επίθεση της τρόικας”. Οι τροϊκανοί εισβολείς σε μια ακόμη ολομέτωπη επίθεση (και με αντάλλαγμα κάτι ψωροδισεκατομμύρια στον κρατικό κορβανά) εκβιάζουν το “ανίκανο Κράτος Μας και τα δίσμοιρα Αφεντικά Μας” να γίνουν πιο ανταγωνιστικά, με το να φτηνύνουν κι άλλο τους εργάτες τους (δηλαδή την αφεντομουτσουνάδα μας), μπας και καταφέρουν να τη βγάλουν καθαρή στον πόλεμο όλων εναντίον όλων που ονομάζεται “κρίση”.

Το καινούριο επεισόδιο έχει απ’όλα: (κι άλλη) μείωση σε μισθούς και συντάξεις, (κι άλλη) αύξηση του ορίου ηλικίας για συνταξιοδότηση, κόψιμο όλων των επιδομάτων, πλήρη απελευθέρωση των απολύσεων, αύξηση του ΦΠΑ στα βασικά είδη διαβίωσης, μείωση (ναι, κι άλλη) στις δαπάνες υγείας, και άλλα ωραία.

Και ενώ η υποτίμηση της εργατικής τάξης σε τούτο τον κωλότοπο συνεχίζεται με αμείωτη ισχύ με την καθιερωμένη πλέον μέθοδο “μαστίγιο, κι άλλο μαστίγιο”, καθότι το καρότο μάς τελείωσε μαζί με τη μεταπολίτευση, το ερώτημα που προκύπτει είναι προφανές: γιατί η παραπάνω φαρσοκωμωδία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των αφεντικών, παραμένει επιμόνως η κυρίαρχη αφήγηση για το τι μας συμβαίνει, ακόμη και μετά από 5 χρόνια συνεχούς κατρακύλας μας;

Η μεταπολίτευση μπορεί να κατέρρευσε το 2009 με τόσο πάταγο που τα τούβλα του οικοδομήματος μάς έρχονται ακόμη στο κεφάλι, οι διάφοροι θεμέλιοι μύθοι της όμως αποδεικνύονται πολύ πιο ανθεκτικοί στο χρόνο.

Ένας από αυτούς είναι και η ιδέα ότι το ελληνικό κράτος μπορεί να διοικείται από ανάληπτους και ανίκανους, αλλά στη φυσική του κατάσταση είναι ένας προνοιακός μηχανισμός, κάτω από την ομπρέλα του οποίου η επιβίωσή μας συμβαδίζει με τα κέρδη του αφεντικού μας και μοιραζόμαστε τις ίδιες αγωνίες με τον μικροαστικό συρφετό που σφικταγκαλιάζει την ιδιοκτησία του.

Αυτή η βαθιά μας μεταφυσική πίστη είναι που επιτρέπει στη δεξιά κυβέρνηση να κάνει ασκήσεις ύφους στην τρομολαγνεία και την Αριστερά που θέλει να γίνει κυβέρνηση να ισχυρίζεται ότι με μια μόνο ψήφο, όχι μόνο δεν θα έχει πια μνημόνιο αλλά θα ζούμε κάτω από την αιώνια μεταπολιτευτική λιακάδα. Να γιατί μπορούν να λένε τέτοιες παπαριές μες στα μούτρα μας χωρίς να μαζεύουν ντομάτες κατά ριπάς.

Ε, λοιπόν, το να ανταποδώσουμε συλλογικά κάποιες απ’ τις σφαλιάρες που έχουμε μαζέψει -ή αλλιώς, η ανατίμηση της τάξης μας- προϋποθέτει και αυτή τη μικρή πικρή λεπτομέρεια. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι το συλλογικό μας συμφέρον ως εργάτες όχι μόνο δεν ταυτίζεται με τα εθνικά συμφέροντα αλλά είναι εχθρικό όσο δεν πάει. Το ελληνικό κράτος (είτε δεξιό είτε αριστερό) έχει δουλειά να κάνει: και αυτή είναι η επιβίωση των αφεντικών μας με οποιοδήποτε τρόπο, σε καιρούς μάλιστα που οι παγκόσμιες βεβαιότητες καταρρέουν και η γειτονιά μας βρωμάει μπαρούτι. Η δική μας συλλογική επιβίωση από την άλλη, προϋποθέτει το να γίνουμε επιτέλους υπολογίσιμος εσωτερικός εχθρός.

The end

